

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

LINDA
HOWARD

SARAH'
LAPS

*Ta andis naisele oma nime, aga kas
kingib talle ka oma südamet?*

Linda Howard
Sarah's Child
2002

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

Copyright © 1985 by Linda Howington
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B04343518
ISBN 978-9949-82-215-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Armas lugeja!

1977. aastal suri minu vanaema. See sündmus on oluline selle poolest, et leinast ülesaamiseks pidin seda paremini mõistma, teadma rohkem selle arenguastmetest ja olemusest. Usun kaitseinglitesse, sest millal iganes vajan rohkem teavet, olen ühtäkki selleteemalistest artiklitest ja lugemismaterjalist üle ujutatud. Võin lahti lüüa ükskõik millise ajakirja ja leida sealt vastaval teemal artikli. See on kummaline, aga olen lakanud selle üle imestamast. Ju siis minu kaitseingel teab, mida vajan, ja et olen kirjanik, on raamatu kirjutamine parim viis minuni jõudmiseks, minu jaoks aga lihtsaim moodus selle mõistmiseks.

Kui õppisin paremini tundma leina ja viise, kuidas see inimesi mõjutab, sündis minu peas idee. Sellel kulus mitu aastat idanemiseks, aga ühel päeval tuli mulle pähe kristallselge mõte: mis juhtub, kui tugevat meest tabab nii ränk saatuselööök, et enamik inimesi selle all murduks? Kuidas ta leinaga hakkama saab?

See on lugu Rome Matthewsist, kes kaotas korraka kogu perekonna. Teose sündmustik keerleb tema ümber. Mäletan, et kui see raamat esimest korda ilmus, ei meeldinud Rome lugejatele, sest oli Sarah'ist sisse võetud juba siis, kui ta naine Diane – kellele ta jäi surmatunnini truuks – oli veel elus. Minu arvates näitab see tugevat iseloomu. Rome jäi abikaasale ustavaks, kuigi teine naine teda ahvatles ja tekitas kiusatust. Lõppude lõpuks on alati lihtne söögist keelduda, kui kõht pole tühi! Rome'il on tugev iseloom. Ta on mees, kes seljatab hingevalu ja leiab endas tugevust uuesti armastada.

Rome on kangelane, Sarah aga piisavalt eriline ja mõistev, et mees leinapimedusest välja kiskuda.

Loodan, et naudid seda raamatut.

Esimene peatükk

SEE oli olnud pikk nädal ja Sarah teadis, et peab koju minema, aga pelgalt mõttest seista silmitsi augustilõpu palavusega piisas, et hoida teda laua taga edasi istumas, konditsioneer mõnusalt pea kohal huugamas. Ta ei töötanud, vaid pööras tooli ja veetis järgmise veerandtunni lihtsalt aknast välja vahetides, liiga roidunud, et hoolida hilja peale jäämisest. Päike oli madalale vajunud ning oli samal kõrgusel Dallase silmipimestavate klaasist ja terasest pilvelõhkujatega, mis eendusid pronksikarva taeva taustal, järelikult on ta järjekordselt kella kuuesed uudised maha maganud. Oli reede õhtu ja Sarah' ülemus härra Graham oli rohkem kui tunni eest lahkunud. Polnud ühtki põhjust, miks ta ei võinuks ühineda tänavatel voogava rahvamassiga, ometi oli kojuminek naisele vastumeelne. Ta oli oma korteriga ränka vaeva näinud, teinud selle võimalikult õdusaks ja mugavaks, kuid viimasel ajal kummitas teda tühjus. Ta võis täita selle muusikaga, laenata videokasseti ja vaadata filmi, unustada end raamatusse ja teeselda, et on teisel maal, aga sellegipoolest oli ta üksi. Viimasel ajal oli omaetteolekust saanud üksildus.

Võib-olla on põhjus ilmas, mõtles Sarah väsinult. Suvi oli olnud lämmatav ning roiutav, aga naine teadis sisimas, et asi

pole ilmas. Kesksuvi oli möödas ja sügis tulekul ning Sarah'le tundus, et aeg libiseb pöördumatult tema sõrmede vahelt. Isegi rängas palavuses tundis ta talvekülmust kontides. Asi polnud pelgalt aastaaja vaheldumises: see oli tema enda noorus, mis pöördumatult kadus, libises ebamugavalt peost. Ta oli aastaid end tööle pühendanud, sest midagi muud tal polnud, ja nüüd taipas naine, et kõik ta unistused on täitumata jäänud. Ta polnud ihanud rikkust ega asju. Ta tahtis armastust, meest ja lapsi, turvalist kodu, mis on täis naeru ja kõike, millest tal lapsepõlves vajaka oli jäänud. Sarah taipas, et on selle unistuse maha matnud, ja see oli asja juures kõige kurvem. Samas polnud tal kunagi olnud võimalust oma unistuse täitumise nimel vaeva näha: ta oli armunud mehesse, kes ei saa kunagi tema omaks, ja tundus, et ta on üks neist naistest, kes armastavad vaid kord elus.

Vaigistatud helinaga sisetelefon andis märku saabunud kõnест ning telefonitoru võttes kortsutas naine taipamatult kulmu. Kes sellisel kellaajal kontorist helistab?

„Sarah Harper,“ ütles ta järsult.

„Sarah, siin Rome,“ tutvustas end madal mehehäääl.

Sarah' süda võpatas ja hüppas kurku. Tal polnud vaja helistaja nime kuulda, et teada, kes too on. Ta tundis seda häält sama hästi kui enda oma ja järsk aktsent, mis polnud lõunaosariikides elatud pikkade aastate jooksul pehmenenud, reetis mehe alati. Aga Sarah neelas kurku tõusnud klombi alla, ajas end toolil sirgu ja teeskles, et see on läbi ja lõhki ametikõne. „Jah, härra Matthews?“

Mees mühatas kannatamatult. „Neetud, ära kutsu mind nii! Kontoris on see igati sobilik, aga see... pole ärikõne.“

Sarah neelatas taas, aga ei saanud ikka sõna suust. Kas ta oli Rome'i välja kutsunud? Kas mehele mõtlemine oli sundinud toda talle helistama? Lõppude lõpuks oli Rome kuude viisi öelnud talle ainult viisakalt tere hommikust, kui läks härra Grahami kontorisse tollega rääkima.

„Sarah?“ Rome oli nüüd tõeliselt kärsitu, mida näitas viis, kuidas ta naise nime haugatas.

„Jah, olen endiselt kuuldel,“ suutis naine öelda.

„Müün maja maha,“ ütles Rome järsult. „Pakin Diane'i... ja poiste... asjad kastidesse. Kavatsen need Päästearmeele annetada. Aga leidsin Diane'i asjade hulgast karbi, milles ta hoidis keskkooliaegset kraami – mälestusesemeid ja fotosid teie koosoldud ajast. Mõtlesin, et võib-olla tahad neile pilgu peale visata. Kui sa sealt midagi tahad, võid selle endale võtta. Kui mitte...“

Rome ei lõpetanud lauset, aga Sarah teadis. Kui mitte, siis ta põletab need. Ta võtab kõik tema mälestused ja hävitab need. Naise süda võpatas, kui ta kujutles end selles kastis sobramas ja meenutamas lapsepõlveaegu Diane'iga – sõbranna kaotus tegi ikka veel haiget. Samas ei saanud ta lasta Rome'il mälestusi Diane'ist põletada. Võib-olla ei suuda Sarah praegu veel kasti sisu üle vaadata, aga ta hoiab selle alles ning ehk on võimeline kunagi tulevikus sealt esemed ükshaaval välja võtma ja meenutama möödunud aegu ilma hingevaluta, ainult nukruse ja nostalgiaga.

„Jah,“ ütles Sarah kähedalt, sundides end rääkima. „Jah, ma tahan seda.“

„Olen lahkumas. Lähen majja pakkimist lõpetama. Võid kastile täna õhtul ükskõik millal järele tulla.“

„Tulen. Aitäh sulle,“ sosistas Sarah. Rome lõpetas kõne, jättes naise, telefonitoru kõrva vastas, kinnist tooni kuulama.

Sarah' käsi värises telefonitoru hargile pannes ja ta märkas äkki, et ei istu enam laua taga. Mingil hetkel kõne ajal oli pinge sundinud ta tõusma. Naine kummardas kähku, võttis kirjutuslaua alumisest sahtlist käekoti, keeras laekad lukku, kustutas tuled ja lukustas enda järel ukse.

Mitte ainult Sarah' käed ei värisenud, ta vappus üle terve kere. Rome'iga rääkimine mõjus talle alati nii. Ta oli pikki aastaid treeninud end mehest mitte mõtlema, keelanud endale isegi temast unistamise, aga pelgalt mehe hääle kuulmine võttis ta põlvist nõrgaks. Rome'iga samas kompaniis töötamine oli piisavalt halb. Sarah oli taotlenud enda üleviimist teise osakonda, et ei peaks teda nii tihti nägema, aga ajapikku andis see tagasilöögi: Rome oli tõusev täht keskastme juhtide seas ja kerkinud välgukiirusel ärijuhiks. Finantsdirektori sekretärina oli Sarah alatasa sunnitud Rome'iga ühendust võtma; ainus, mis asja talle kergemaks tegi, oli mehe läbi ja lõhki ametlik suhtumine, mis eeldas samaga vastamist. Mida lollist peast südamesõbranna mehesse armunud Sarah veel teha sai?

Kuigi mitmekorruselises parkimismajas oli vähemalt kümme kraadi jahedam kui õues, lõi kuumus kärmelt oma auto, viimase väljalaske madalapõhjalise Datsun 280ZX poole sammuvale Sarah'le näkku. Naine pelgas, et auto on näide tema kasvavast kalduvusest üritada täita kodus valitsevat tühjust asjadega. Ta oli kogu elu endale töotanud, et väldib isakodu külmust, aga mida vanemaks ta sai, seda rohkem üritas lünki asjadega täita. Auto oli suurepärane ja arendas

suuremat kiirust kui vaja, ta nautis sõitu ja see meeldis talle, aga ta ei vajanud seda. Eelmine auto oli olnud hea ja üldsegi mitte vana.

Selle asemel et sõita otsejoones Dallase šikis elurajoonis asuva Rome'i ja Diane'i maja juurde, astus Sarah sihilikult restoranist läbi ja lõi poolteist tundi surnuks, näksides mere-ande, sel ajal kui kõik ta vaistud karjusid, et ta kiirustaks ja sõidaks võimalikult kähku Rome'i poole. Aga naisele oli vastukarva minna majja, kus mees oli Diane'iga elanud, kus nad olid naernud ja oma lastega mänginud. Sarah polnud pea-aegu kaks aastat seal käinud – just nii palju aega oli avariist möödas.

Kell kaheksa maksis Sarah arve ning sõitis aeglaselt ja ettevaatlikult Rome'i poole. Naise süda tagus taas ja oli kergelt paha. Sarah' peopesad olid niisked, ta klammerdus rooli külge, et see haardest välja ei libiseks.

Kuidas ta välja näeb? Ta polnud oma välimust kontrollinud. Huulevärv on kindlasti maha kulunud, aga naine polnud vaevunud seda värskendama. Sarah kobas lõtva juuksekrundi, mida töö juures kandis. See tundus enam-vähem korras olevat, niisiis naine ohkas ja unustas soengu.

Rome'i tumesinine Mercedes seisis sissesõiduteel, niisiis parkis Sarah selle taha, tuli autost välja, läks aeglaselt madalast viieastmelisest trepist üles ja lasi uksekella. Ta märkas, et muru on niidetud ja hekk püगतud. Maja ei paistnud tühjana, aga seda see oli. Südantlõhestavalt tühi.

Hetke pärast avas Rome ukse ja astus kõrvale, et Sarah sisse lasta. Naine vilksas mehe poole vaadata ja oleks nagu hoobi kõhtu saanud. Ta polnud arvanudki, et Rome'il on